Men hwarken kunde simmas, och isen tunn, ej bar,
Dock båtkarl inom timman, sin båt dem nära har.
Men sorgen är bitter.

En lina åt dem kastas, och hoppet lifwas opp,
De nappa i, men linan ur hand på båtkarln' lopp,
De ömma makar sjunka nu i det djupa blå
Och alla gräto bittert, som sågo häruppå.
Den sorgen war bitter.

Uti den långa kampen med döden hördes de,
För barnen många ropa, o Gud barmhertige!
War nådig, dig warkunna om deßa wåra små,
Och låt dem ej i kojan, af hungersnöd förgå.
Den sorgen är bitter.

Och ömma modren, barnen som hunnit till de år,
Sjelf lärt dem till att läsa, det enda arf de får,
Men riker man wißt ömmar wid deßa barnens nöd,
Och han som bor i höjden skall blifwa deras stöd
Fast sorgen är bitter.

GS 1644

Wisa

om

Dalkarlen, Drängen

Anders Larsson

från Grangärde, samt deß

Hustru

Stina Henriksdotter,

som drunknade under hemfärden ifrån Stockholm, hwarest de skulle köpa något till deras nyligen aflidne tre månaders gamla barns begrafning, innewarande år 1835.

Stockholm, tryckt hos P. E. Norman, 1835.

Och twenne trogna makar till Hufwudstaden gå,
Med hårdt beklämda hjertan, föräldrar kan förstå,
När ett af barnen späda, i kojan ligger död,
Och sju som ännu lefwa, ej ha en beta bröd,
Den sorgen är bitter.

Och till begrafning köpes, fast kaßan stor ej war,
Men deßa ömma makar, den sista slanten tar,
Och hem de återwända, men hur den färden går
Blir sorgeligt att höra — för sanning jag ej rår —
Ty sorgen är bitter.

Helt nära Warholm, sedan det redan skymnat på,
De miste ta om wägen, och rakt i strömmen gå,
Till staden deras nödrop, wäl höras af hwar man
Och mången med god wilja, derför' ej hjelpa kan.
Den sorgen är bitter.

Wäl mer än tjugu männer sig skynda ner till strand,
Der som de arma lågo, war icke långt från land,